

pozemcích odprodaných žalobcům i v tom případě, kdyby byly bývaly hned dne 21. června 1924 od kmenové nemovitosti odepsány. Prodlením v knihovním přípisu pozemků žalobcům nebyly tedy zmírněny škody nynější žalobou uplatňované. Pokud dovolání odůvodňuje povinnost žalovaného k jejich náhradě i tím, že, kdyby prý byl žalovaný žalobce upozornil, že na koupených pozemcích vážnou dluhy a že nemůže hned provést připsání pozemků bez dluhů, nebyli by žalobci ani tyto pozemky ale ani současně koupený dům od manželů Sch. koupili, jest to zcela novým odůvodněním žalobního nároku, pro něž se nedostává potřebných skutkových zjištění, a které musí býti podle §§ 504, 482 a 513 c. ř. s. odmítnuto. Před soudem první stolice byl žalobní návrh opřen jenom o tvrzení, že žalovaný provedl svěřené mu sepsání kupní smlouvy a knihovní přípis koupených pozemků neodborně, málo pečlivě a pozdě. V rámci tohoto žalobního důvodu nemůže býti za škodu zaviněnou žalovaným uznána vyšší škoda, než činí předem vyplacená kupní cena.

Čís. 8624.

Činovníci spolku, podstoupivší neoprávněně jménem spolku závazek, ručí věřiteli, třebaž se věřitel mohl přesvědčiti, že nejsou oprávněni jednat za spolek.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Rv II 321/28.)

Za pohledávku žalobcovu proti firmě H. a spol, zaručil se spořitelní a záloženský spolek v P. Záruční listinu podepsali za spolek Vojtěch M. a Alois J. Žaloba proti spolku o zaplacení dluhů firmy H. a spol. byla právoplatně zamítnuta, ježto záruční listiny nebyly řádně firemně podepsány, záruky nebyly spolkem usneseny aniž povoleny a jednání J-ovo a M-ovo nebylo spolkem dodatečně schváleno. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na Vojtěchu M-ovi a Aloisu J-ovi náhrady škody 34.393 Kč. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci 11.690 Kč, o dovolací soud nevyhověl odvolání žalovaného, odvolání žalobcovu částečně vyhověl a přisoudil mu dalších 5.845 Kč. Důvody: Není prý správným názor první stolice, že žalující strana je na své škodě spoluvinná. Odvolání napadá tím patrně názor, že se žalující strana prohřešila tím, že, nenahlédnuvši do obchodního rejstříku a nepřesvědčivši se o tom, kdo jest k firmování spořitelního a záloženského spolku oprávněn, nepostupovala s opatrností pečlivého obchodníka. Odvolání má za to, že žalující straně nelze v tom směru nic vytýkati, poněvadž firma a obsah záručních listin nevzbuzovaly podezření a podle zásady cti a víry žalující strana mohla na ně spoléhati. Odvolání však přehlíží, že zásady náležité opatrnosti a cti a víry platí vedle sebe, že jedna druhou nevylučuje a nenahrazuje. Každý obchodník musí dbáti obou. Odvolání neuvědomuje si také správně podstatu opatrnosti. Ji jest rozuměti činnost, kterou si obchodník opatřuje podklad pro správné usuzování a jednání. Šlo o to, přesvědčiti se o správnosti záručních listin. O těchto měla si žalující strana utvořiti úsudek. Byly předmětem jejího

uvažování. Nebyly však zároveň prostředkem k tomu. Ten nutno především hledati v nahlédnutí do obchodního rejstříku. Žalující strana do něho nenahlédla. Neučinila tedy, co opatrný obchodník učiniti měl. Názor první stolice je ospravedlněný. Za to nelze odvolání nepřisvědčiti v tom, že není správným názoru první stolice, že zavinění žalující strany je právě tak veliké, jako zavinění žalovaných. Je pravda, že žalující strana jednala lehkověrně a ledabyle. Nelze však říci, že její počínání bylo nápadně nedbalé. Přistupující k vydání záručních listin, měli se žalovaní přesvědčiti, je-li tu usnesení spořitelního a záloženského spolku. Toho prý tu nebylo. Ale, i kdyby byl opak pravdivým, další povinnosti žalovaných bylo, obeznámiti se se stanovami spořitelního a záloženského spolku a přesvědčiti se, jsou-li k podepisování listin jeho jménem oprávněni. Žalovaní to neučinili. Opak nelze tvrditi, poněvadž by se jinak musilo míti za to, že žalovaní jednali úmyslně. Žalovaní přes to vydali záruční listiny, používše k jejich vyhotovení papíru spořitelního a záloženského spolku s jeho předtiskem a i jeho razítka. Tím neprojevili jen lehkomyšlnost a nedbalost, nýbrž přímo zneužili svého postavení a své moci. Prohřešení tím větší, že tak učinili ve věci spořitelního a záloženského spolku, ústavu spravujícího cizí majetek. Žalovaní dopsalí ještě žalující straně, poukazující při tom opět na ručení spořitelního a záloženského spolku a ukolébávali tak žalující stranu dále v její důvěře a v jejím omylu. Za toho stavu nelze říci, že vina obou stran jest stejná. Odvolací soud má za to, že vina žalovaných je aspoň třikrát větší než vina žalující strany, že tedy činí u této $\frac{1}{4}$ u oněch $\frac{3}{4}$. Nesprávné je prý také, praví-li první stolice, že útraty sporu žalující strany se spořitelním a záloženským spolkem zavinila žalující strana sama. V tom ohledu nelze s odvoláním souhlasiti a poukazuje se na správné vývody první stolice, které sdílí i soud odvolací. Praví-li odvolání, že odpověď spořitelního a záloženského spolku na upomínku žalující strany neuváděla, proč spořitelní a záloženský spolek placení odpírá, je to ovšem pravda. Přes to neměla žalující strana beze všeho dalšího přikročiti k podání žaloby. Měla si vyžádati vysvětlení nebo nahlédnutí do obchodního rejstříku. To tím spíše, ana odpověď spořitelního a záloženského spolku pocházela od jeho právního zástupce a žalující strana měla si uvědomiti, že ten o věci asi uvažoval. Má-li odvolání za to, že žalující strana mohla počítati s tím, že informace spořitelního a záloženského spolku právnímu zástupci mohla býti nesprávná, měla žalující strana počítati i s tou možností, že záruční listiny nejsou správné.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobce a přiznal mu dalších 16.858 Kč.

D ů v o d y:

Odvolací soud vyslovil, že žalovaní nejen že projevili lehkomyšlnost a nedbalost, nýbrž že zneužili přímo svého postavení a své moci. Za tohoto stavu věci nelze mluvit o vině žalující firmy, pokud jde o její poměr k žalovaným. Tito nemohou právem namítati, že bylo povinností

žalující firmy jim nevěřiti a přesvědčiti se o nedostatku jich oprávnění jednati za spořitelní spolek, nemohou se omlouvati tím, že žalobkyně jim důvěřovala. To se přiči zásadě poctivosti a víry. Žalobkyně měla se zajisté o tom přesvědčiti, chtěla-li požadovati splnění závazku na spolku, za který jednali žalovaní, a stíhají ji následky její neopatrnosti v ten způsob, že se jí nedostane platu od spolku. Ale tím nejsou sproštěni žalovaní z povinnosti k náhradě škody způsobené žalobkyni, a to ani částečně, neboť žalující firma mohla s nimi jednati u vědomí, že jí ručí za následky vzniklé z jejich jednání, když nebyli oprávnění jednati za spolek, jehož jménem jednali (srv. § 1035 obč. zák. posl. větu). Není proto vůbec právního důvodu, by škoda byla dělena mezi strany, neboť žalovaní ručí žalobkyni nedílně celou částkou. Škodou tou jsou však i útraty sporu mezi žalobkyní a spořitelním spolkem. Především platí tu zásada shora vytčená. Žalobkyně nemohla se spokojiti s prohlášením právního zástupce, podle něhož spolek neuznal povinnosti vyplývající proň ze záručních listin, třeba nebyly podepsány předepsaným způsobem, ježto bylo možné, že spolek zavázal se k ručení jiným způsobem. Opak toho moh! býti zjištěn jen sporem. Vždyť žalovaní dosud tvrdí, že byli zmocnění spolkem k vydání záručních listin. Žalovaní byli by jistě a právem namítli proti žalobě podané před provedením sporu proti spolku, že nebylo dosud právoplatně rozhodnuto o povinnosti spolku platiti žalobkyni podle záručních listin. Tvoří proto i náklady sporu, jež žalobkyně zaplatila spolku i svému právnímu zástupci, škodu žalující firmy, kterou jsou žalovaní povinni nahraditi.

Čís. 8625.

Došlo-li k prodeji vnesených věcí (§ 1101 obč. zák.) vnucenou dražbou, nemůže pronajímatel brániti na základě svého zákonného zástavního práva vydražiteli v dispozici s vydraženými věcmi, zejména mu je zadržovati, dokud nebude zapravena pohledávka nájemného. Lhostejno, že vydražitel věci jim vydražené a jemu výkonným orgánem odevzdané neodklidil ihned z místnosti, v níž dosud byly. Nezáleží na tom, že s výtěžkem při exekučním prodeji nebylo naloženo způsobem uvedeným v § 283 a násl. ex. ř. a že pronajímatel neuplatnil své právo v exekučním řízení řádným způsobem.

Předmětem postupu mohou býti i práva z příklepu podle § 278 ex. ř.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Rv II 435/28.)

Dr. F. vedl k vydobytí své vykonatelné pohledávky proti manželům Karlu a Marii H-ovým exekuci zabavením movitostí, jež pak ve veřejném prodeji koupil a napotom prodal žalobci. Karel H. nevydal žalobci prodané věci, tvrdě, že klíč k místnosti, v níž jsou věci, má pronajímatel Oskar G., jenž se zdráhá věci vydati, ježto prý má k nim zákonné zástavní právo pro dlužnou činži. Procesní soud první stolice žalobu proti Karlu H-ovi a Oskaru G-ovi o vydání věcí zamítl. Dů-